

**Opinia Komitetu Regionów „niedyskryminacja i równość szans oraz wprowadzenie w życie zasady równości traktowania osób”**

(2009/C 211/12)

KOMITET REGIONÓW

- Przyjmuje z zadowoleniem odnowione zobowiązanie Komisji dotyczące przedstawienia nowych wniosków w sprawie wprowadzenia w życie zasady równego traktowania osób bez względu na religię lub światopogląd, niepełnosprawność, wiek lub orientację seksualną. Podpisuje się pod zasadą, że w oświeconym społeczeństwie zobowiązanym do przestrzegania praw podstawowych nie ma miejsca na dyskryminację ze względu na religię lub światopogląd, niepełnosprawność, wiek lub orientację seksualną.
- Uważa uwzględnianie problematyki niedyskryminacji w różnych dziedzinach polityki oraz dobro jednostki za istotne priorytety służące wspieraniu rosnącej różnorodności Europy, wynikającej z procesu rozszerzenia UE, migracji, takich zmian społecznych jak starzenie się społeczeństwa oraz nowych tendencji zmian w strukturze rodziny.
- Powtarza, że uwzględnienie kwestii równości w różnych dziedzinach polityki jest możliwe wyłącznie dzięki autentycznemu zaangażowaniu władz lokalnych i regionalnych; władze te, jako główni usługodawcy (w szczególności w sektorach ochrony zdrowia publicznego i kształcenia, a także w zakresie świadczeń społecznych), odgrywają kluczową rolę w określaniu, jakie potrzeby powstają w przypadku słabszych grup społecznych, oraz w dostarczaniu informacji na ten temat.
- Podkreśla znaczenie utworzenia we wszystkich oddziałach administracji regionalnej jednostki odpowiedzialnej za prawa i równe szanse, która będzie się zajmować praktycznym wdrażaniem zasady równych szans we wszystkich strategiach regionalnych finansowanych częściowo ze środków UE.

**Sprawozdawca:** Claudette Abela BALDACCHINO (MT/PSE), zastępca burmistrza, Rada Lokalna Qrendi

#### **Dokumenty źródłowe**

Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów „Niedyskryminacja i równość szans: odnowione zobowiązanie”

COM(2008) 420 wersja ostateczna

Wniosek dotyczący dyrektywy Rady w sprawie wprowadzenia w życie zasady równego traktowania osób bez względu na religię lub światopogląd, niepełnosprawność, wiek lub orientację seksualną

COM(2008) 426 wersja ostateczna

## **I. ZALECENIA POLITYCZNE**

### **KOMITET REGIONÓW**

1. Przyjmuje z zadowoleniem odnowione zobowiązanie Komisji dotyczące przedstawienia nowych wniosków w sprawie wprowadzenia w życie zasady równego traktowania osób bez względu na religię lub światopogląd, niepełnosprawność, wiek lub orientację seksualną. Podpisuje się pod zasadą, że w oświeconym społeczeństwie zobowiązanym do przestrzegania praw podstawowych nie ma miejsca na dyskryminację ze względu na religię lub światopogląd, niepełnosprawność, wiek lub orientację seksualną.

2. Uważa uwzględnianie problematyki niedyskryminacji w różnych dziedzinach polityki oraz dobro jednostki za istotne priorytety służące wspieraniu rosnącej różnorodności Europy, wynikającej z procesu rozszerzenia UE, migracji, takich zmian społecznych jak starzenie się społeczeństwa oraz nowych tendencji zmian w strukturze rodziny.

3. Przypomina, że pomimo znacznych postępów osiągniętych w ostatnim dziesięcioleciu w zakresie zwalczania dyskryminacji ze względu na płeć, niepełnosprawność i rasę, zakres ochrony przed dyskryminacją trzeba rozszerzyć w sposób uwzględniający wszystkie przyczyny dyskryminacji wymienione w art. 13.

4. Popiera odnowione zaangażowanie Komisji w kwestie równego traktowania osób bez względu na religię lub światopogląd, rasę, niepełnosprawność, wiek lub orientację seksualną oraz zwraca uwagę na to, że podstawą musi tu być uznawanie i przestrzeganie wspólnych europejskich wartości podstawowych.

5. Zaznacza, że należy koniecznie rozważyć, czy problematyka niedyskryminacji mogłaby zostać uwzględniona w różnych dziedzinach polityki dzięki prawodawstwu, które pozwala z jednej strony na rozsądne ułatwienia, a z drugiej strony na skoordynowane dostosowanie strategii politycznych i procedur.

6. Zauważa, że podnoszenie świadomości i edukacja, zwłaszcza edukacja sprzyjająca różnorodności, to ważne strategiczne rozwiązania poprawiające stosunki społeczne i wzmacniające spójność społeczną.

7. Dostrzega kluczowe znaczenie mediów w promowaniu obiektywnej debaty i informowaniu o różnorodności. Podkreśla też spoczywającą na nich odpowiedzialność w zakresie sprzyjania spójności społecznej dzięki docenianiu różnorodności.

### *Znaczenie władz lokalnych lub regionalnych oraz Komitetu Regionów*

8. Powtarza, że uwzględnienie kwestii równości w różnych dziedzinach polityki jest możliwe wyłącznie dzięki autentycznemu zaangażowaniu władz lokalnych i regionalnych; władze te, jako główni usługodawcy (w szczególności w sektorach ochrony zdrowia publicznego i kształcenia, a także w zakresie świadczeń społecznych), odgrywają kluczową rolę w określaniu, jakie potrzeby powstają w przypadku słabszych grup społecznych, oraz w dostarczaniu informacji na ten temat.

9. Podkreśla znaczenie utworzenia we wszystkich oddziałach administracji regionalnej jednostki odpowiedzialnej za prawa i równe szanse, która będzie się zajmować praktycznym wdrażaniem zasady równych szans we wszystkich strategiach regionalnych finansowanych częściowo ze środków UE.

10. Podkreśla, że władze lokalne i regionalne są w stanie wprowadzić w życie wartości i struktury określone w proponowanej dyrektywie, ponieważ działają one najbliżej obywateli i odpowiadają za większość społecznych i gospodarczych aspektów ich życia codziennego.

11. Uważa, że uwzględnienie kwestii równości w różnych dziedzinach polityki oraz niedyskryminacja w społeczeństwie są możliwe wyłącznie dzięki wspólnym wysiłkom podejmowanym wraz ze społeczeństwem obywatelskim oraz za pomocą polityki integracji realizowanej na wszystkich szczeblach władzy.

12. Zwraca uwagę, że skuteczne i konkretne działania promujące równe traktowanie muszą być realizowane i koordynowane na wszystkich szczeblach administracji publicznej. Ponadto Komitet odnotowuje, że dialog prowadzony za pośrednictwem mediacji jest skutecznym narzędziem umożliwiającym obywatelom i instytucjom zbudowanie nowych relacji społecznych czyniących równe traktowanie realną możliwością.

*Pomocniczość, proporcjonalność i uregulowania*

13. Podkreśla, że decentralizacja i pomocniczość na szczeblu lokalnym i regionalnym mają kluczowe znaczenie dla zwiększenia uczestnictwa i bardziej skutecznego zaangażowania obywateli, w szczególności tych, którzy mogą być dyskryminowani przy opracowywaniu i realizacji kierunków polityki i programów.

14. Przypomina o konieczności przestrzegania zasady proporcjonalności w odniesieniu do środków prawnych i przepisów dotyczących egzekwowania prawa, np. w związku z takimi postanowieniami, jak limity w przypadku sankcji i ciężar dowodu.

15. Zwraca uwagę, że we wniosku niewystarczająco wyraźnie określony jest zakres dyrektywy w odniesieniu do dyskryminacji ze względu na wiek. Od wieku zależy szereg świadczeń i praw publicznych, jest on także często stosowany jako obiektywne kryterium w ustawodawstwie czy w sprawach administracyjnych. Obecne brzmienie tekstu dyrektywy mogłoby prowadzić do sprzeczności takich przepisów prawnych i administracyjnych z przepisami wspólnotowymi, a tym samym powodować konflikty prawne.

16. Podkreśla potrzebę ograniczenia obciążeń administracyjnych oraz uwzględnienia skutków, jakie proponowana dyrektywa będzie miała dla podmiotów gospodarczych, np. dla MŚP, a także dla konsumentów.

17. Zwraca uwagę na fakt, że w proponowanej dyrektywie nie kwestionuje się krajowych kompetencji w zakresie określania stosunków między kościołem a państwem lub związanymi z nim instytucjami i organizacjami, treści nauczania i organizacji własnych systemów kształcenia oraz uchwalania prawa dotyczącego uznawania stanu cywilnego i rodzinnego, praw reprodukcyjnych, przysposobienia oraz innych podobnych kwestii.

*Udoskonalenie ram prawnych*

18. Przyznaje, że należy przeanalizować konieczność udoskonalenia prawodawstwa antydyskryminacyjnego UE, aby zapewnić równe traktowanie i ochronę wszystkich osób mieszkających lub pracujących w Europie.

19. Wspomina o celu polegającym na tym, by w praktyce zagwarantować słabszym grupom społecznym pełną równość w zakresie kształcenia, ochrony socjalnej, świadczeń społecznych oraz dostępu do towarów i usług.

20. Zachęca do egzekwowania przepisów prawnych dotyczących zakazu fizycznego i seksualnego wykorzystywania oraz wyzysku tam, gdzie się ich obecnie nie egzekwuje.

21. Uważa, że potrzebne są należyte procedury prawne mające na celu ochronę grup mniejszości przed przemocą i atakami będącymi wynikiem ich słabszej pozycji.

22. Zauważa, że ochrona prawna jest sprawą podstawową, ale podkreśla, że bardziej pożądane jest rozwiązywanie problemów poprzez mediację, ponieważ proces mediacji pełni funkcję edukacyjną i wzmacnia pozycję obywateli, a także umożliwia instytucjom i usługodawcom dokonanie zmian i poprawę.

23. Wzywa Komisję i wszelkie inne właściwe organy nie tylko do wzmocnienia i promowania instytucji mediacji, w szczególności mediacji społecznej i kulturowej na szczeblu lokalnym i regionalnym, lecz także do wspierania rozwoju kompetencji międzykulturowych wśród usługodawców i ich pracowników, szczególnie w sektorze publicznym.

24. Zaznacza, że handel ludźmi i wykorzystywanie kobiet i dzieci w celu osiągnięcia zysku są nadal powszechnymi zjawiskami w wielu państwach członkowskich oraz że ta nowoczesna forma niewolnictwa osłabia znaczenie wspólnych europejskich wartości oraz podstawowych praw człowieka.

25. Ponownie zwraca uwagę na znaczenie skutecznych środków mających na celu przeciwdziałanie takim niedopuszczalnym praktykom oraz apeluje o udoskonalenie i skuteczniejsze egzekwowanie obowiązującego prawodawstwa, zmobilizowanie odpowiednich służb i prowadzenie właściwych działań informujących imigrantów, w szczególności kobiety i dzieci, że mogą paść ofiarą oszustwa co do możliwości płynących z migracji lub ofiarą wykorzystania. Komitet wzywa do zintensyfikowania tworzenia sieci kontaktów za pomocą wspólnych sposobów podejścia i strategii na szczeblu lokalnym i regionalnym oraz zaleca udzielenie ofiarom pomocy społecznej, głównie za pośrednictwem niezależnych organizacji i stowarzyszeń.

26. Zwraca uwagę na to, że zgodnie z art. 3 wniosku dotyczącego dyrektywy zakaz dyskryminacji stosuje się także do wszystkich osób w sektorze prywatnym. Dostrzega w tym kontekście problemy interpretacyjne i potrzebę zdefiniowania terminu „sektor prywatny”. Należy przy tym pamiętać, że prawo własności i związana z nim autonomia prawa prywatnego są na szczeblu państw członkowskich i UE chronione prawem konstytucyjnym.

27. Zwraca uwagę, że w celu oceny, kiedy mamy do czynienia z nieproporcjonalnym obciążeniem, trzeba uwzględnić także różne potrzeby ludzi niepełnosprawnych, bez względu na to, czy upośledzenie ma charakter fizyczny, umysłowy, psychiczny lub czuciowy oraz na jego stopień.

*Wzmocnienie instrumentów politycznych*

28. Przypomina, że prawodawstwo antydyskryminacyjne musi być połączone z instrumentami politycznymi, które będą służyły walce z nierównym traktowaniem, stereotypami i uwłaczaniem ludzkiej godności, w celu skutecznego radzenia sobie ze złożonymi, wielokrotnymi i różnorodnymi schematami dyskryminacji.

29. Podkreśla, że proponowana dyrektywa powinna skupiać się na uwzględnianiu kwestii równości w różnych dziedzinach polityki, by zapewnić, iż wszystkie formy dyskryminacji zostaną wzięte pod uwagę przy opracowywaniu kierunków polityki publicznej, analizowaniu ich wpływu oraz podnoszeniu świadomości.

30. Podkreśla, że kwestie równości muszą zostać uwzględnione we wszystkich planach, kierunkach polityki i programach oraz kładzie nacisk na znaczenie instrumentów służących uwzględnianiu tych kwestii, szczególnie takich instrumentów, jak konsultacje i bezpośrednie zaangażowanie wszystkich zainteresowanych podmiotów oraz grup, które nie są wystarczająco reprezentowane w społeczeństwie.

31. Uważa, że dialog społeczny, zarówno na szczeblu europejskim, jak i z udziałem organizacji pozarządowych i innych organizacji przedstawicielskich, ma istotne znaczenie dla ułatwienia zmian, ponieważ określanie różnorodnych realiów i rozwiązań społecznych odbywa się w drodze wymiany wiedzy, umiejętności i sprawdzonych rozwiązań.

32. Uważa, że współpraca z Komitetem Spójności Społecznej Rady Europy mogłaby pomóc w zagwarantowaniu skutecznego wdrożenia zasad uwzględniania kwestii równości w różnych dziedzinach polityki. Docenia prace obecnej grupy roboczej Komisji i Rady Europy zajmującej się kwestią kompetencji międzykulturowych w kontekście usług socjalnych.

33. Potwierdza znaczenie, jakie dla władz lokalnych i regionalnych ma uwzględnianie wszystkich osób, oraz podkreśla rolę konkretnych działań mających zapewnić równy i sprawiedliwy dostęp dla osób zagrożonych społecznym wykluczeniem z dostępu do towarów i usług.

34. Wzywa do skutecznego wykorzystania instrumentów dostępnych w ramach funduszy strukturalnych w celu wsparcia działań służących ułatwieniu integracji społecznej oraz promowaniu dostępu do rynku pracy, towarów, usług i możliwości uczestnictwa w życiu społecznym.

35. Popiera programy na rzecz zwiększania świadomości mające na celu informowanie zainteresowanych stron o ich prawach i obowiązkach oraz walkę z dyskryminacją i molestowaniem.

36. Odnotowuje i przyjmuje z zadowoleniem fakt istnienia w wielu państwach członkowskich służb, które są dostępne dla wszystkich dzieci, i których zadaniem jest informowanie dzieci o ich prawach oraz udzielanie im porad w tym zakresie. Wzywa państwa członkowskie do zapewniania dzieciom takich usług i podkreśla potrzebę edukowania dzieci, zwłaszcza na temat relacji między prawami a obowiązkami.

37. Zaleca gromadzenie dalszych informacji dotyczących trudności i potrzeb słabszych grup społecznych, w szczególności małoletnich imigrantów bez opieki, handlu ludźmi, praw dziecka, pracowników o niskich dochodach, gospodarstw domowych o niskich dochodach oraz dyskryminacji ze względu na religię lub światopogląd i orientację seksualną.

38. Jest zdania, że gromadzenie danych dotyczących kwestii równości jest ważne, jeśli chodzi o uzyskanie całościowego obrazu aktualnej sytuacji w zakresie dyskryminacji. Popiera opracowanie wspólnych kryteriów dotyczących gromadzenia i analizowania danych, aby uzyskać rzetelne i porównywalne statystyki i dane bez wprowadzania nadmiernej dodatkowej biurokracji.

#### *Opracowywanie podejść zadaniowych*

39. Popiera dostosowanie reakcji do poszczególnych form dyskryminacji, zważywszy na to, że różnią się one zasadniczo między sobą.

40. Zaznacza, że niektórzy obywatele w niektórych państwach członkowskich napotykają wielorakie przeszkody w związku z dyskryminacją, takie mianowicie jak: brak odpowiedniej opieki zdrowotnej, nieodpowiednie systemy emerytalne i mechanizmy przechodzenia na emeryturę, niedostępność wielu dogodnych i tanich towarów i usług z powodu rzeczywistych przeszkód w korzystaniu z nowoczesnych technologii, np. z internetu.

41. Zachęca publicznych i prywatnych usługodawców do świadczenia usług przyjaznych dla użytkownika w sposób zapewniający poszanowanie godności danej osoby i współmierny do jej predyspozycji, a także do zapewnienia jednocześnie odpowiednich informacji o technologiach.

42. Powtarza, że proponowana dyrektywa powinna również zwiększać poziom ochrony kobiet poza kontekstem rynku pracy, ponieważ molestowanie i wykorzystywanie seksualne oraz tego rodzaju przemoc stanowią zagrożenie dla godności i bezpieczeństwa kobiet.

43. Twierdzi, że z powodu stereotypów związanych z płcią oraz strukturalnych i kulturalnych barier w formalnym kształceniu, mediach i polityce kobiety są wciąż bardziej narażone na biedę i wykluczenie społeczne, co wynika z różnic w płacach kobiet i mężczyzn, wad przepisów o opiece socjalnej oraz niekorzystnych rozwiązań w zakresie uprawnień do świadczeń emerytalnych.

44. Domaga się przyjęcia przepisów prawnych i strategii politycznych wymierzonych przeciwko homofobii (zwłaszcza wypowiedziom nawołującym do nienawiści i przemocy na tle tego rodzaju nienawiści), przeszkodom w dostępie do mieszkań i bezpośredniej dyskryminacji w opiece zdrowotnej oraz znęcaniu się i molestowaniu w instytucjach kształcenia, w pracy i w kontekście szkolenia zawodowego.

45. Podkreśla potrzebę zwiększenia integracji społecznej i uczestnictwa w życiu społecznym przedstawicieli mniejszości seksualnych (lesbijek, gejów, bi- oraz transseksualistów).

46. Sugeruje rozszerzenie zakresu rozsądnych ułatwień dla osób niepełnosprawnych i dla osób defaworyzowanych celem zwiększenia ich dostępu do kształcenia i szkolenia zawodowego, opieki zdrowotnej, mieszkalnictwa, transportu, sklepów, form spędzania czasu wolnego i innych towarów i usług, umożliwiając im uczestnictwo w tych dziedzinach życia na zasadzie proporcjonalności, tak by mogły one rzeczywiście korzystać z równego traktowania i by uniknąć nadmiernych obciążeń biurokratycznych i nadużywania procedury skarg.

47. Zwraca uwagę, że osoby z problemami psychicznymi częściej są wykluczane społecznie i stają się przedmiotem stereotypów. Dlatego wzywa państwa członkowskie do poświęcenia tej grupie większej uwagi oraz do nasilenia starań, by pomóc osobom z problemami psychicznymi. Zwłaszcza dzieciom z problemami psychicznymi należy zapewnić opiekę dostosowaną do ich potrzeb.

48. Utrzymuje, że dyskryminowanym osobom i grupom należy poświęcić uwagę i zapewnić odpowiednią pomoc niezbędną dla ograniczenia trudności w dostępie i stałym korzystaniu z kształcenia, szkoleń, rozrywek i kultury, które są podstawowymi aspektami udziału w życiu społecznym.

#### *Zwalczanie dyskryminacji wieloaspektowej*

49. Stwierdza, że prawodawstwo europejskie powinno w większym stopniu uwzględniać dyskryminację wieloaspektową, przede wszystkim poprzez jasne zdefiniowanie tego zjawiska, aby chronić grupy i jednostki narażone na dyskryminację wieloaspektową (imigranci, zwłaszcza kobiety i dzieci, dzieci Romów, małoletni bez opieki, osoby ubiegające się o azyl, osoby niepełnosprawne, osoby z problemami psychicznymi, osoby starsze należące do mniejszości etnicznych itp.) oraz uwzględnić ich potrzeby.

50. Apeluje o promowanie i wspieranie, w ramach polityki władz lokalnych i regionalnych, wyspecjalizowanych ośrodków i centrów monitorowania, równości, które byłyby uprawnione do zajmowania się wszystkimi formami dyskryminacji i chroniłyby prawa osób o wielorakich cechach i tożsamościach, które z tego względu mogą stać się ofiarami dyskryminacji wieloaspektowej; do kompetencji tych placówek należałyby także pomoc ofiarom, prowadzenie sondaży, publikowanie sprawozdań dotyczących dyskryminacji wieloaspektowej oraz wykonywanie wszystkich zadań w obszarach uwzględnionych w proponowanej dyrektywie.

#### *Dostęp do zatrudnienia wysokiej jakości*

51. Dyskryminacja może prowadzić do tego, że dana osoba nie będzie w pełni wykorzystywała swojego potencjału, a przez to może być zmuszona do podejmowania niskopłatnych zajęć, co z kolei powoduje dalsze trudności w dostępie do towarów i usług, takich jak kształcenie i mieszkanie, a zatem prowadzi do ubóstwa i wykluczenia społecznego.

52. Podkreśla, że bariery w znalezieniu płatnego zatrudnienia stanowią jedną z głównych przyczyn nierówności i wykluczenia społecznego oraz że bardzo często zajęcia oferujące niepewne warunki zatrudnienia i niskie dochody są podejmowane przez osoby znajdujące się w trudnej sytuacji, takie jak młodzi i starsi pracownicy, imigranci i osoby niepełnosprawne.

53. Popiera dobrowolnie podpisywane karty i inne zachęty skłaniające przedsiębiorstwa do stosowania metod, które wspierają niedyskryminację i równość szans, jak np. wprowadzanie zarządzania różnorodnością, ponieważ jest to korzystne nie tylko dla pracodawców, lecz także dla pracowników i klientów.

54. Choć zasady niedyskryminacji oraz równości szans mają charakter uniwersalny, Komitet zwraca uwagę zwłaszcza na szczególnie trudną sytuację dzieci i Romów w Europie.

#### *Integracja społeczna Romów*

55. Powtarza, że potrzebne jest zwiększenie udziału Romów w rynku pracy i szkoleniach oraz uznanie ich wkładu i współodpowiedzialności w tych dziedzinach, tak aby poprawić ich dostęp do takich dóbr i usług, jak mieszkalnictwo i ochrona zdrowia, ograniczyć stopień ich narażenia na ubóstwo, zmniejszyć ryzyko, że staną się ofiarami przemocy i wykorzystywania, oraz aby chronić dzieci Romów przed problemami zdrowotnymi, prostytucją dziecięcą, wykorzystywaniem seksualnym i handlem dziećmi.

56. Uznaje znaczenie specjalnych działań w ograniczaniu lub eliminowaniu praktyk dyskryminacyjnych stosowanych wobec Romów, aby propagować równe traktowanie Romów i przyspieszyć proces ich integracji społecznej.

57. Apeluje o efektywne wykorzystanie Europejskiego Funduszu Społecznego w celu prowadzenia konstruktywnych kampanii oraz podnoszenia świadomości na temat istotnego znaczenia wkładu Romów w społeczeństwo, prowadzenia programów tworzenia miejsc pracy, kampanii na rzecz szerzenia umiejętności czytania i pisania, szkoleń zawodowych, przyznawania stypendiów dla uczniów szkół średnich i studentów oraz świadczenia konkretnych usług zaspokajających ich potrzeby

(np. opieka zdrowotna dla kobiet) i innych usług, które są niezbędne dla integracji społecznej dzieci Romów, takich jak dobrze zorganizowane usługi opieki i ochrony oraz szkolenie zawodowe (szczególnie nauka języków).

58. Zaleca, aby Komisja wzmogła wysiłki na rzecz zwalczania dyskryminacji ze względu na płeć w kontekście edukacji, ochrony zdrowia, świadczeń społecznych i zabezpieczenia społecznego. Wzywa do zapewnienia jednakowej ochrony przed dyskryminacją z każdej przyczyny. Komisja powinna przedstawić harmonogram praktycznej realizacji tych założeń.

#### *Zalecenia Komitetu Regionów*

59. Uznaje stereotypy w edukacji, zatrudnieniu i mediach za znaczne bariery dla równego traktowania i integracji społecznej oraz wzywa do ich wyeliminowania. Należy sprawić, by dzieci już w młodym wieku uczyły się okazywania życzliwości uczniom należącym do różnych mniejszości etnicznych lub religijnych i uczniom niepełnosprawnym oraz szanowania ich odmienności.

60. Twierdzi, że zalecenia przedstawione w proponowanej dyrektywie należy uzupełnić praktycznymi szkoleniami i konferencjami z udziałem zainteresowanych stron, aby informować je o płynących z uwzględnienia kwestii równości w różnych dziedzinach polityki, jeśli chodzi o zapewnienie równego traktowania.

61. Podkreśla znaczenie szkolenia specjalistów z różnych sektorów (lekarzy, nauczycieli, osób pracujących w mediach itd.) i urzędników władz publicznych wszystkich szczebli oraz pracowników sektora usług w zakresie kompetencji międzykulturowych oraz mediacji społecznej i kulturowej w celu wyeliminowania wszelkiego rodzaju dyskryminujących, obraźliwych lub pozbawionych wrażliwości zachowań, zwalczania stereotypów oraz uwrażliwienia tych specjalistów na szczególne potrzeby osób o różnych cechach i potrzebach.

62. Wyraża zaniepokojenie kwestią imigrantów obojga płci, którzy są bardziej narażeni na ubóstwo i wykluczenie społeczne ze względu na wyzysk w miejscu pracy, oraz uważa, że kształcenie (zwłaszcza nauka języków) i szkolenie zawodowe mniejszości etnicznych zachęciłyby imigrantów obojga płci do poszukiwania lepszych miejsc pracy.

63. Szczególnie niepokoi się sytuacją imigrantek, ponieważ są one narażone na wykorzystywanie fizyczne lub seksualne dla celów zatrudnienia, małżeństwa lub prostytucji. Muszą być one świadome faktycznej sytuacji i niebezpieczeństw w potencjalnych krajach przyjmujących, aby nie stały się ofiarą handlu ludźmi; ponadto trzeba zwiększyć ich ochronę i ułatwić integrację, aby mogły faktycznie korzystać z przysługujących im praw człowieka.

64. Proponuje utworzenie odrębnego funduszu przeznaczonego dla małoletnich imigrantów bez opieki, który pomógłby regionom odpowiedzialnym za te osoby zapewnić im takie same możliwości, jak pozostałym dzieciom w ich wieku oraz umożliwić im integrację w społeczeństwach przyjmujących. Uniknęłyby oni w ten sposób ewentualnej podwójnej dyskryminacji – jako nieletni i imigranci.

65. Zaznacza, że kwestia ubiegania się o azyl jest problemem społecznym, który niesie ze sobą konsekwencje gospodarcze oraz skutki innego rodzaju, i tak też powinna być traktowana, należy więc przede wszystkim propagować integrację społeczną osób ubiegających się o azyl, zwłaszcza małoletnich i młodzieży, dzięki współodpowiedzialności i równym szansom w dostępie do towarów i usług.

66. Popiera realizację programów aktywnego kształcenia i szkolenia w celu propagowania niedyskryminacji i równych szans oraz osiągnięcia celów lizbońskich, poprzez ciągłe odnawianie kwalifikacji i zaangażowanie w uczenie się przez całe życie.

67. Zwraca uwagę, że istnienie grup o różnych potrzebach powoduje konieczność posiadania dostosowanych do nich przepisów, na przykład w zakresie szkolenia zawodowego dla Romów, imigrantów i bezrobotnych osób starszych w celu ich integracji na rynku pracy; szkolenia informatycznego dla osób starszych, aby zwiększyć ich możliwości konsumpcji lub siłę nabywczą; kampanii na rzecz szerzenia umiejętności czytania i pisania skierowanych do wiejskich i ubogich kobiet i dzieci; doradztwa dla osób niepełnosprawnych, pracowników o niskich dochodach oraz ich dzieci itd.

68. Podkreśla konieczność opracowania kampanii promocyjnych i kampanii na rzecz podnoszenia świadomości, które zwróciłyby uwagę wszystkich na zalecenia proponowanej dyrektywy, dostarczyłyby zainteresowanym stronom informacji

o ich prawach i obowiązkach oraz ukazały konkretne środki i procesy, które zostały wdrożone w celu pomocy ofiarom.

69. Podkreśla kluczową rolę organów i organizacji do spraw równości reprezentujących interesy osób narażonych na dyskryminację i nierówne traktowanie w rozpowszechnianiu informacji, głównie za pomocą publikacji materiałów uwrażliwiających na kwestie kulturowe i dotyczących poszczególnych grup oraz poprzez kampanie informacyjne w internecie i konferencje. Zwraca też uwagę, że informacje powinny być wyraźnie kierowane do konkretnych grup.

70. Powtarza, że wprowadzenie w życie proponowanej dyrektywy wymaga odpowiednich środków finansowych i zasobów ludzkich (głównie w ramach funduszy Progress), aby umożliwić uwzględnienie wszystkich form dyskryminacji.

71. Wzywa wszystkie władze lokalne i regionalne do promowania niedyskryminacji na szczeblu lokalnym i regionalnym poprzez propagowanie poszanowania praw człowieka i budowanie zaufania dzięki konstruktywnemu dialogowi, który wzmacnia pozycję obywateli, demokratyzuje społeczeństwa i jednocześnie minimalizuje polaryzację społeczną oraz wzmacnia spójność społeczną. Ponadto Komitet powinien propagować wartość różnorodności oraz wskazywać na jej dynamiczną naturę jako źródła innowacji i kreatywności, postępu i dobrego samopoczucia dla wszystkich, w zgodzie z podstawowymi wartościami praw człowieka oraz zasadami praworządności i demokracji.

Bruksela, 18 czerwca 2009 r.

*Przewodniczący*

*Komitetu Regionów*

Luc VAN DEN BRANDE

---